

HOOFDSTUK 1. VERRASSING, VERWARRING, VERANDERING

Woensdagmiddag!

De hele vrije middag ligt open. Wat is er fijner om dan van school naar huis te lopen? Vooral als het zo'n mooie, zonnige herfstdag is als vandaag. Schoppend door de bladerhopen lopen we langs de vertrouwde laan met al die kastanjes, beuken en eiken. Heerlijk, die geur van vochtige aarde, paddenstoelen, echt herfst...

Paul, onze buurjongen, loopt met ons mee. Ik zie hem af en toe naar mijn zus kijken. Dat doet hij de laatste tijd trouwens wel meer. Zou hij soms verliefd zijn?

Maar Moon is daar niet mee bezig. Haar lange haren dansen in slierten langs haar wangen, terwijl ze de herfstbladeren te lijf gaat alsof we een wedstrijd doen.

Ik heet Mees en Moon is mijn zus. Mijn tweelingzus. En al zijn we twee-eiig, we lijken sprekend op elkaar. Even lang, grijsblauwe ogen, donkerblond haar. Zelfs onze stemmen klinken hetzelfde, zeggen ze.

"Ik ben een stuk ouder dan jij, jochie," zegt ze wel eens als ze dat nodig vindt. Ze is nog geen half uur eerder geboren dan ik.

Ter hoogte van Pauls huis gekomen, zegt hij nogal

nadrukkelijk gedag en let daarbij eigenlijk alleen op Moon, maar die zegt niets terug. Ze is plotseling stokstijf stil blijven staan, kijkt naar ons huis en roept: "Hè? Wat is dat nou? De auto van pap! Is ie nu al thuis?" En ze rent langs ons huis achterom naar de achterdeur.

Even later schiet ook ik de keuken in en bots bijna tegen haar op. Ze steekt bezwerend haar hand op, vinger op de lippen. En dan hoor ik de stemmen van onze ouders, nogal luid.

"We moeten het de kinderen nu toch echt wel vertellen, hoor!" klinkt mijn vaders stem.

"Maar kunnen we dat asjeblieft niet nog even laten wachten tot het weekend?" dringt mijn moeder aan. "Ik moet het zelf allemaal ook nog even laten bezinken."

"Maar alles is zo goed als rond! Over anderhalve week is die afspraak al en ze zullen er toch ook even aan moeten wennen! Nee, laten we 't ze nou vanavond maar vertellen."

Moon gooit de deur open.

"Pap! Mam! Wat is hier aan de hand? Wat moeten jullie ons vertellen?"

Mijn vader, rechtop, en mijn moeder, verward, kijken naar ons alsof we uit het plafond zijn komen vallen. En ik? Ik sta doodstil, mijn buik verkrampt, allerlei gedachten schieten door me heen. Gaan ze scheiden? Opa misschien weer ziek? Of wat?

Moon staat midden in de kamer vlak voor me, handen in haar zij.

"Nou? Zeg het dan!"

"Okay," zegt papa, zijn keel schrapend. "Maar laten we er

allereerst eens even bij gaan zitten.”

Hij laat zich zakken in de grote leunstoel en gebaart naar de stoelen. Ook mama gaat zitten. Moon blijft nog even staan en ploft dan neer op de bank. Ik schuif naast haar aan.

“Nou, zoals jullie wel weten, krijg ik op de zaak dingen waarvan ik vind dat die allang hadden moeten gebeuren, er niet doorheen. En het gaat daar ook niet goed. Misschien gaan ze wel failliet, maar daar moeten jullie verder maar niet over praten. Dus ben ik al een tijdje op zoek naar iets anders.”

“Ja, dat weten we wel,” zegt Moon ongeduldig. “En ook dat het lastig is om iets te vinden naar je zin.”

“Zo is het. Maar nu heb ik via de man die voor me bezig is, die headhunter, een paar gesprekken gehad bij een mooi, groot bedrijf en daar willen ze me graag hebben. En nog vrij snel ook. Ik heb net een uitstekend aanbod gekregen!”

“Maar dat is toch geweldig!” roept Moon blij. “Wat fijn voor je. En voor ons ook!”

Mama zucht even. Dan zegt ze: “Nou, het punt is wel dat het helemaal aan de andere kant van het land is. En dat is dus elke keer meer dan anderhalf uur rijden. Als er geen files zijn, tenminste.”

“Oh,” zegt Moon. “Dan moet je dus elke ochtend heel vroeg op en je komt ‘s avonds laat thuis. Wat ongezellig!”

Mijn vader kucht een paar keer, staart even in de verte, slikt.

“Ja, dat dacht ik eerst ook. Maar ze willen dat ik in de buurt kom wonen. Daar staan ze op. Dat is ook beter voor de organisatie, voor de samenwerking, het contact met de collega’s.”